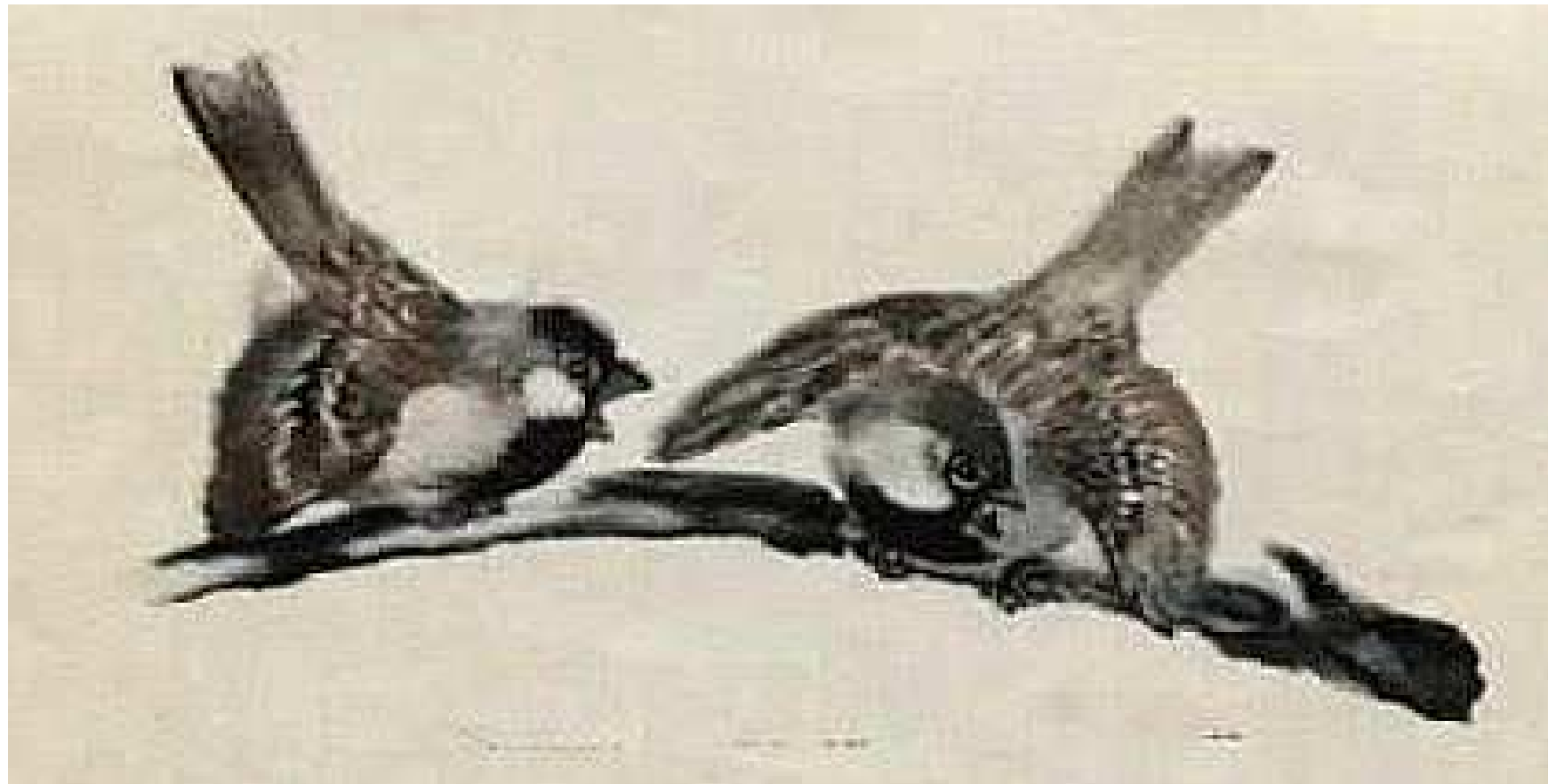
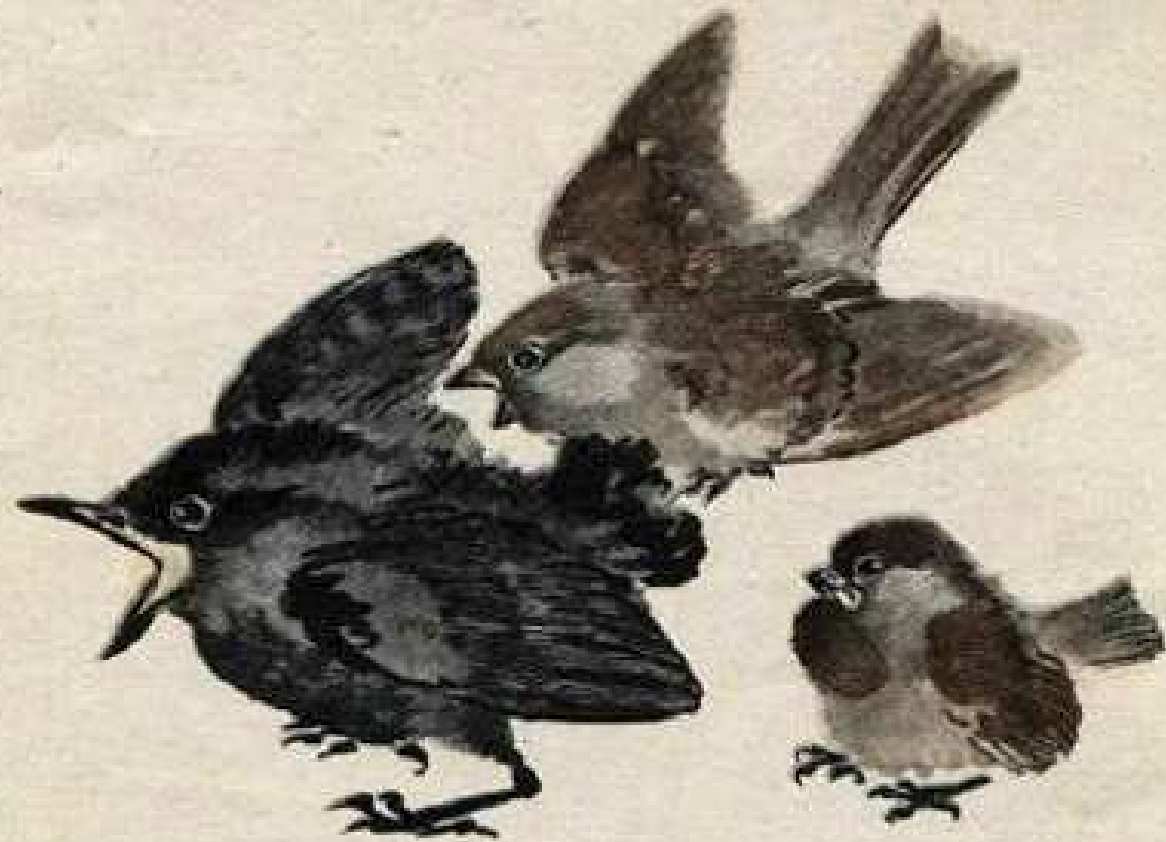

על הציפורים

כתב וצייר

א. צ'רושין

"אוכל! אוכל!"
ואם הרבה זמן לא מקבל לאכול מתרגז וקורא:
"אתה נבל! אתה נבל!"
אניה עובדת ליד החלון והזרזיר מסתובב סביבה. הוא מסתכל
על מה שהיא עושה ומדי פעם נוקר בצבעים, או רוצה להוציא
עפרון מידה של אניה. מפריע.
אניה פתחה חלון ואומרת:
"לך, טייל!"
הזרזיר קפץ החוצה.
אניה עובדת ומדי פעם מסתכלת מה הוא יעשה שם בחצר.
ובחצר הרבה דברים מעניינים.
הזרזיר שמע צפצוף כלשהו. זו הדרורה שמאכילה את הגוזלים
שלה. ואז גם הוא קיבל תאבון. עף אל הדרורה, פרש את
הכנפיים, פתח מקור ואומר:
"אוכל! אוכל!"

אצל אניה חי זרזיר. אניה
היא ציירת ואוהבת מאוד
ציפורים. כולם יודעים זאת
ומביאים לה ציפורים
שונות, שחרורים,
עקעקים. ופעם הביאו
זרזיר.
הזרזיר הזה עוד צעיר
מאוד. הוא לא יודע לעוף
וגם עדיין לא למד לאכול.
הכנפיים שלו קטנות
וצרות. מקור צהוב. הוא
פותח את מקורו, מנפנף
בכנפיים וצועק. מבקש שישימו לו אוכל לתוך המקור. ולבלוע -
הוא כבר יבלע אותו.
אניה מאכילה אותו ומדברת "אוכל! אוכל!"
היא מאכילה אותו וניגשת לעבודתה.
רק התיישבה ושומעת שהזרזיר שוב צועק, קורא לה. רוצה שוב
לאכול.
"אתה נבל" אומרת אניה "לא נותן לי לעבוד. אתה זללן! אתה
נבל!"
כך האכילה אניה את הזרזיר ותוך כדי כך דיברה אליו "אוכל,
אוכל" או כעסה "אתה נבל אתה, זרזיר!"
והזרזיר למד לדבר.
פעם אניה ניגשה אליו עם האוכל והזרזיר קורא:
"אוכל! אוכל!"
אניה השתוממה!
ומאז הוא הפסיק לצעוק כמו זרזיר וכשרק רצה לאכול אמר:

עובר אורח הלך בשביל וראה: על השביל יושב זרזיר ולא בורח,
לא מפחד. נתן לו לגשת ממש קרוב.
עובר אורח חושב:
"אתפוס אותו, אביא הביתה ואכניס לכלוב. שישב שם וישיר."
אך הזרזיר התעופף והתיישב לו על הכובע. האיש תפס אותו
והחזיק ביד.
ואז הזרזיר קרא:
"אתה נבל! אתה נבל!"
עובר האורח נבהל, פתח את ידו ושיחרר את הזרזיר.
חזר הביתה וסיפר לכולם. פלא כזה!
שמעו השכנים וסיפרו לאניה, ויחד אתה הלכו לחפש את הציפור.
הזרזיר, כשרק ראה את אניה רץ אליה וקרא:
"אתה נבל! אתה נבל!"
"לא צריך לומר 'נבל'" אמרה אניה "אלא 'אוכל'."

הדרורה נקרה בו ועפה.
והנה הזרזיר רואה - ולרקה, חתול השכנים, מטייל. והזרזיר הולך
אליו. הוא קופץ לפניו ודורש:
"אוכל! אוכל!"
אלא שוולרקה קיבל לא מזמן מכות, כי רדף אחרי אפרוחים. כעת
הוא לא מוכן אפילו להסתכל על ציפורים.
ואז הזרזיר הלך אל הכלב.
הכלב ישן, נוחר. לפניו קערה עם אוכל, ועל השוליים מסתובבים
זבובים. הזרזיר עוד לא למד לתפוס זבובים, ואוכל הכלבים לא נראה
לו טעים. הוא התיישב ישר מול אפו של הכלב ואומר:
"אוכל! אוכל!"
הכלב המשיך לישון עוד זמן מה, וכשהתעורר - נבח.
הזרזיר נבהל. ברח משם וצועק "אתה נבל! אתה נבל!"
באו שכנים לבקר את אניה. הביאו אוכל לזרזיר. הופתעו כששמעו
איך הציפור מדברת.
באה שכנה כלשהי לאניה. שואלת:
"איפה הזרזיר שלנו. הבאתי לו אוכל טעים."
אניה קוראת:
"איפה אתה? אוכל! אוכל!"
והזרזיר איננו.
וזה מה שקרה:
ירד גשם. רוח באה תחת הענן. באותו הזמן הזרזיר היה בחצר.
שביבים התחילו להסתובב סביבו. הזרזיר נבהל והתעופף. ולא
הביתה, לא לשכנם, לא ליער. בעצמו לא ידע לאן. נחת על שביל
כלשהו. והיה אובד אילו לא מצא אותו איש זר.

"תכף יתחיל הצייד."
אבל פונקה מתעניין רק באשוח. הוא הריח אותו סביב ועל הציפורים
לא שם לב.

החוחיות, הקנריות חוששות. הן לא מתקרבות לפונקה.
אבל לו לא איכפת האם הציפורים על האשוח או לא. הוא נשכב וישן
ליד האשוח.

בכל זאת גירשתי את פונקה. מי יכול לדעת. אמנם לא מביט על
הציפורים אבל אולי במפתיע יצוד.

עבר זמן. הציפורים התחילו להכין קנים. מחפשות זרדים שונים,
מושכות חוטים מסמרטוט.

פונקה הולך אחריהן. ישן אצלן. החוחיות והקנריות לא מפחדות ממנו.
למה לפחד אם הוא לא צד אותן.

והן נעשו חוצפניות כאלה שהתחילו למשוך פלומה מהפרווה שלו.
פונקה ישן. הציפורים מושכות את השערות שלו, ולא מפחדות.

חתולים הם ציידים. הם אוהבים לצוד ציפורים.
גם פונקה שלנו לא מתנזר מהצייד, אבל לא בבית. בבית הוא לא
מטריד את אף אחד.

פעם הביאו לי כמה ציפורי שיר בכלוב קטן. חוחיות, קנריות.
חשבתי "איפה אשים אותן? מה לעשות בהן?"
לשחרר החוצה – קר מדי, כפור שם. גם בכלוב לא טוב להחזיק
אותן.

שמתי בפינת החדר אשוח קטן. את הרהיטים כיסיתי בניירות,
שלא יתלכלכו... תעשו מה שאתן רוצות. רק אל תפריעו לי
לעבוד.

החוחיות והקנריות עפו מהכלוב, וישר לאשוח! התיישבו שם,
התחילו לזמר. אוהבות מקום כזה!
בא פונקה, מסתכל, מתעניין.

חשבתי "נו, עכשיו צריך לתפוס את פונקה ולהוציא אותו
מהחדר."

